

ТЕЛЕСИК

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяється дід та баба: «Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?» От баба й просить діда:

— Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку, та зробимо колисочку, то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати; от буде мені хоч забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку... Положила баба ту деревинку в колисочку — колише й пісню співає:

*Люлі-люлі, телесику,
Наварила кулешику,
Із ніжками, із ручками
Буду тебе годувати.*

Колихала-колихала, аж поки полягали вони увечері спати. Встають уранці — аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати! Та й назвали того синка Телесиком.

Росте той синок та й росте — і такий став гарний, що баба з дідом не навтішаються з нього.

От як підріс він, то й каже:

— Зробіть мені, тату, золотий човник і срібнєс весельце, буду я рибку ловити та вас годувати!

От дід зробив золотий човник і срібнєс весельце, спустили на річку, він і поїхав. То оце він їздить по ріці, ловить рибку та годує діда й бабу, наловить та віддасть — і знову поїде. А мати йому їсти носить. Та й каже:

— Гляди ж, сину, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі!

От мати наварила йому снідати, принесла до берега та й кличе:

*Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!*

Телесик почув:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка!
Це ж моя матінка снідати принесла.

Пливе. Пристав до бережка, наївся, напився, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і поплив далі рибку ловити.

А змія й підслухала, як мати кликала Телесика, та прийшла до берега і давай гукати товстим голосом:

*Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!*

А він чує:

— То ж не моєї матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі!